

Ajunși în apropierea pădurii, Andrei și Zoro se opriă din alergat și începură să pășească cu mare grijă, fiind atenți la totul din jurul lor, doar-doar s-or întâlni cu dragonul din pădure.

La un moment dat, Zoro se opri și începu să adulmece o urmă.

- Ce este, Zoro? întrebă Andrei aproape în șoaptă.

Tușișul din fața lor începu să se miște. Andrei puse mâna pe sabia lui din lemn și... încremeni.

Zoro începu să latre și se năpusti asupra tușișului.

Andrei era cu sufletul la gură.

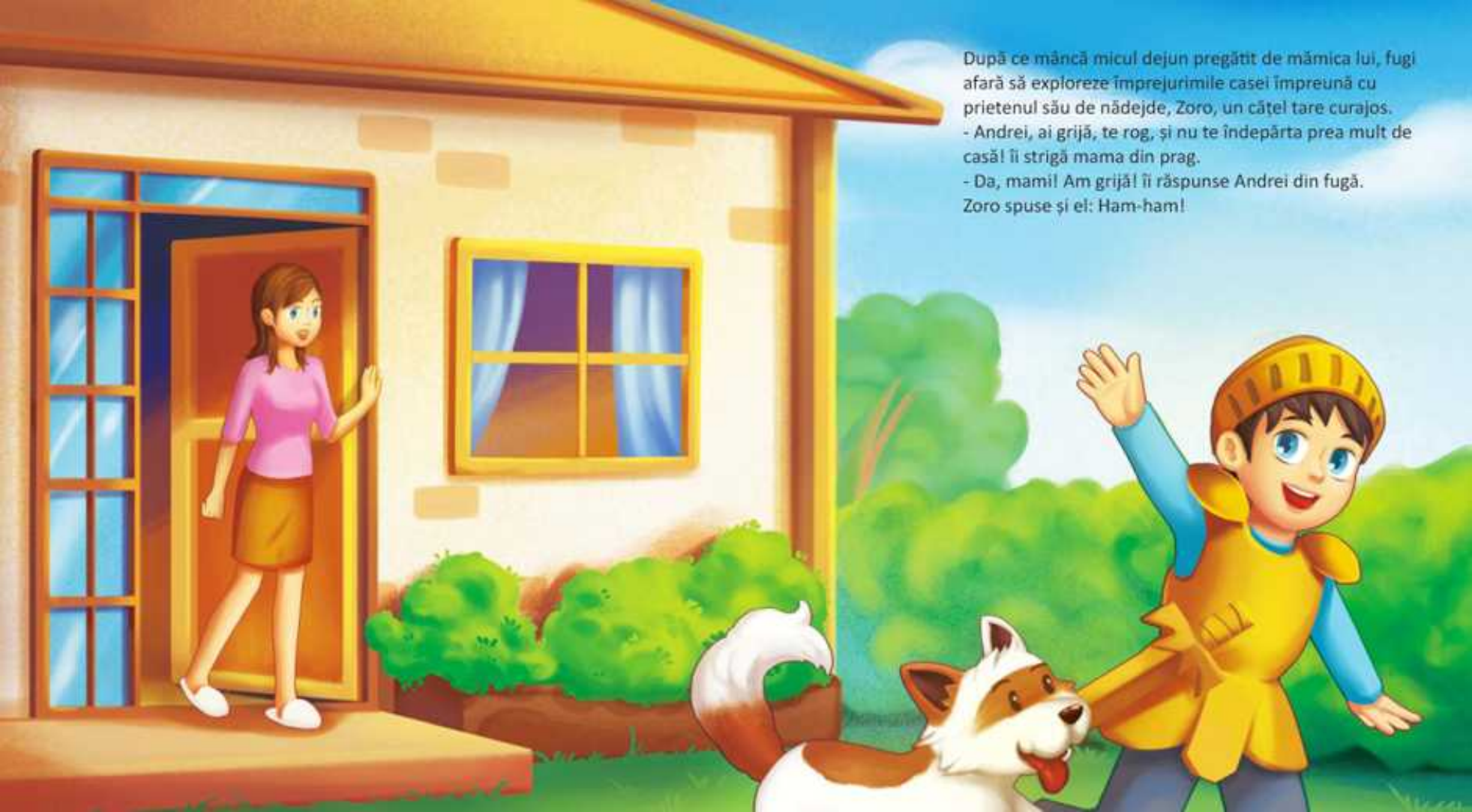
- Oare o fi dragonul? se întrebă în sinea lui.

Îndată ce primele raze ale dimineții se furișară în camera lui și îi mângăiară blând ochii, Andrei se trezi vesel și voios.

Se spălă pe față, pe dinți și se îmbracă în armura de cavaler, sperând că azi va face lucruri mărețe.

După ce mănca micul dejun pregătit de mămica lui, fugi afară să exploreze împrejurimile casei împreună cu prietenul său de nădejde, Zoro, un câțel tare curajos.

- Andrei, ai grijă, te rog, și nu te îndepărta prea mult de casă! îi strigă mama din prag.

- Da, mami! Am grijă! îi răspunse Andrei din fugă.
Zoro spuse și el: Ham-ham!